

[Alfred Jensen.]

nære kræfter ønskede gennemført, som konservative og venstre talte for. Når man tog ejendomsregnskaberne frem, var det umuligt at dokumentere nogen som helst moralsk berettigelse til sådanne forhøjelser. Derfor måtte man blive stående ved 12-13 pct. Det er sandheden om den sag. Når man ikke kom højere op end 23-24 pct. for 3 år siden, var det af samme grund: der kunne ikke føres nogen som helst dokumentation for, at det var nødvendigt. Og det kan der heller ikke i dag. Selv ordføreren for socialdemokratiet måtte her stå og erkende, at hvis socialdemokratiet havde den magt, det ønskede, ville der være kommet et andet lejelovsforslag frem, og så skulle gevinsten ikke gå i udlejernes lommer.

Det ærede medlem var også så elskværdig at henvise til Kreditbanken. Nu kunne jeg også godt tage disse ting frem, men enhver ved, at de forhøjelser, der blev gennemført, er gået i spekulanternes lommer og har fremkaldt ønsker og formodninger om endnu større fordele. Derfor kunne Glindemann også sige: bare man havde gennemført lejeforhøjelsen på et tidligere tidspunkt, så havde jeg ikke været ude i de besværligheder, jeg nu er ude i. Det er sagen: man har fyldt guld i lommerne på spekulanterne, og det vil man gøre igen, gjort det under påskud af at løse de vanskelige problemer; så skulle der komme udligning i huslejeniveauerne, så skulle der komme nye og billigere boliger.

Hvis man tager den anden side af udligningen i betragtning, må man jo fastslå, at hverken den første eller den anden indsats for udligning har klaret problemet. Tager man problemet op til behandling, kommer man til det resultat, at det tværtimod er blevet værre, og at man i stedet for at gå den vej, man er gået, skulle have fulgt den opfordring, vi kom med: at man fastholder lejen i det gamle byggeri, at man drager omsorg for, at det nye byggeri opføres med rimelige og billige omkostninger, og at man fremfor at tillade lejestigninger i nybyggeri giver tilskud, så at lejen holdes nede. Det var også det, alle ønskede: at holde omkostningsniveauet nede, men man gik ikke den vej. Man gik den anden vej for at søge udligning. Nu står

man her i dag og siger: hvis det, der her foreslås, gennemføres, så er vi over de værste vanskeligheder, så vil man nå frem til udligning. Ja, vil man det? Den højtærede minister oplyste, hvad lejeforhøjelsen ville blive i Århus og København for visse familier. Så vidt jeg forstod, kom det største forhøjelsesbeløb foreløbig op på 250 kr. for en lejlighed, men vi får at vide, at det boligforslag, der foreligger her med overgang til andre finansieringsformer, tredje-prioritetsinstitutter og statsgaranti for lån, betyder en forhøjelse af lejen i nybyggeri på 300 kr. om året. Men så bliver der jo ingen udligning, for det, vi skal måle med, er ikke det, vi har; det er det, der skal bygges fremefter. Man taler om, at man skal fremme byggeriet og sikre flere lejligheder, men her får vi en større forskel. Så vil jeg endda gå ud fra, at der er adskillige lejligheder, der, selv om lejeforhøjelsen er stor nok, ikke kommer op på de 250 kr., jeg har nævnt, og det vil sige, at vi stadig har en spændvidde mellem lejeniveauet i de gamle og de nye lejligheder og stadig har baggrund for at rejse krav om, at udligningen føres videre — vi gik ikke langt nok. Det er realiteten i sagen, og det er uholdbart, at man kører frem på den måde.

Jeg forstår udmærket de svare betænkninger, som socialdemokratiets ordfører havde i går med at forsvare det, der her foreligger, for det kan ikke forsvares, idet enhver kan se, at der ikke er nogen løsning på problemerne. Det er derfor, vi har vendt os mod denne lovgivning.

Der tales om, at der vil blive bygget nok efter de bestemmelser, der nu indføres. Det tvivler jeg på, ligesom jeg tvivler på, at det bliver billigere. Jeg hørte meget vel udtalelserne om, at den frie konkurrence skal sikre et fald i lejen. Hvis man ser på de priser, der tages for lejligheder i det private byggeri, er der sandelig ikke noget, der peger i den retning, tværtimod, dér holder man lejen oppe i sådanne højder, at kun et fåtal er i stand til at betale, hvad det koster. Jeg ved ikke, om man har mulighed for at komme længere ned, man har i hvert fald ikke hidtil været interesseret deri. Og selv om man snakker om fri konkurrence, hvor megen frihed er der så? Det er klarlagt her den ene gang efter den